

Rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 1958, sp. zn. 7 Co 767/58

Číslo: 46/1959

Právní věta:

Předchozí souhlas výkonného orgánu ONV se zrušením pracovního poměru zaměstnance podle § 13 dekr. č. 88/1945 Sb. musí být vykonatelný.

Soud: Krajský soud v Brně

Datum rozhodnutí: 21.11.1958

Spisová značka: 7 Co 767/58

Číslo rozhodnutí: 46

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Smlouva pracovní

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Dopisem ze dne 29. března 1958 oznámil žalovaný žalobkyni, že s ní rozvazuje pracovní poměr 14denní výpovědí, tj. ke dni 13. dubna 1958.

Lidový soud ve Svitavách dospěl k přesvědčení, že tímto projevem nedošlo k platnému rozvázání pracovního poměru, protože rozvazovacímu projevu předcházel sice souhlas příslušného okresního národního výboru podle § 13 dekr. č. 88/1945 Sb., souhlas však nebyl v době projevu žalovaného pravomocný, protože žalobkyně proti rozhodnutí ONV o souhlasu k rozvázání pracovního poměru podala včas opravný prostředek. Krajský národní výbor zamítl odvolání žalobkyně rozhodnutím ze dne 26. června 1958. Žalovaný opakoval svůj vypovídací projev k 6. září 1958. Lidový soud, dospěv k přesvědčení, že k platnému rozvázání pracovního poměru nedošlo do 6. září 1958, přiznal žalobkyni předpokládanou mzdu za dobu od 14. dubna 1958 do 6. září 1958 v částce 2625,30 Kčs.

Krajský soud rozsudek soudu první stolice částečně změnil tak, že žalovaného uznal povinným zaplatit žalobkyni na místě částky 2625,30 Kčs jen částku 1708 Kčs.

Odůvodnění:

Podle § 13 dekr. č. 88/1945 Sb. může být pracovní poměr rozvázán jen po předchozím souhlasu příslušného okresního národního výboru. Při rozhodování o udělení souhlasu přihlíží podle § 15 cit. dekretu k sociálním poměrům, k odbornému výcviku zaměstnance, k potřebám trhu práce, k významu úkolů zúčastněných závodů a hospodářských odvětví, k výkonnosti dotčených závodů.

Všechny tyto otázky musí být rozřešeny dříve, než bude pracovní poměr rozvázán výpovědí. Proto je odvolací soud názoru, že udělení souhlasu okresním národním výborem musí se vztahem na projev rozvazující pracovní poměr časově nejen předcházet, ale být i vykonatelné.

Odvolání prokurátora a žalovaného dovozují, že k účinnosti rozhodnutí ONV není třeba, aby uplynula odvolací lhůta, nebo aby rozhodnutí ONV bylo potvrzeno rozhodnutím orgánu druhé stolice. To prý plyne z toho, že vládní nařízení č. 20/1955 Sb. nemá ustanovení, které by výslovně spojovalo účinnost rozhodnutí s uplynutím odvolací lhůty. Podle § 29 správního řádu má odvolání odkladný účinek. Lze proto i zásadně učinit právní úkon směřující ke zrušení pracovního poměru ještě dříve, než uplyne 15denní odvolací lhůta podle § 28 správního řádu a než je o eventuálně podaném odvolání rozhodnuto. Projev pracovní poměr rozvazující lze provést již po té, co bylo zaměstnavateli nebo zaměstnanci oznámeno rozhodnutí správního orgánu, který rozhodl v první stolici. Podá-li ovšem zaměstnanec odvolání, nemůže zaměstnavatel již provést právní úkon, směřující ke zrušení pracovního poměru, poněvadž odvolání odkládá účinky rozhodnutí podle § 29 správního řádu. Tento případ prý v posuzované věci nenastal, poněvadž žalovaný dal žalobkyni výpověď po předchozím souhlasu odboru pracovních sil, před tím, než žalobkyně podala odvolání do rozhodnutí pracovního odboru.

Krajský soud s těmito vývody nesouhlasí.

Vykonatelné je podle § 45 správního řádu č. 20/1955 rozhodnutí, není-li proti němu přípustný opravný prostředek, nebo nemá-li opravný prostředek odkladný účinek. V souzené věci byl podán proti rozhodnutí přípustný opravný prostředek bez vyloučení odkladného účinku.

Odvolací soud dospívá k přesvědčení, že předchozí souhlas příslušného ONV podle § 13 dekr. č. 88/1945 Sb. musí být vykonatelný. Nelze jistě proeditelnost projevu o rozvázání pracovního poměru výpovědí učinit závislou na té náhodné okolnosti, předstihl-li zaměstnavatel svým projevem rozvazujícím pracovní poměr odvolání svého zaměstnance do výměru okresního národního výboru, odboru pracovních sil. Zaměstnavatel by v mnohých případech vůbec nevěděl, podal-li zaměstnanec odvolání a zda tedy jeho – zaměstnavatelův projev je účinný a proveditelný. Různorodost a rozdílnost výsledků, k nimž by mohlo dojít při stanovisku zastávanému okresní prokuraturou a žalovaným, zejména i důsledky toho, že krajský národní výbor by nakonec přivolení odepřel, mluví pro stanovisko, naznačené Nejvyšším soudem, že předchozí souhlas ONV musí být vykonatelný. Mluví-li sám žalovaný a okresní prokurátor o účinnosti projevu zaměstnavatele, musí účinnost tkvít ve vykonatelnosti. Zdržení, k němuž by tímto postupem mohlo dojít, nepadá při lhůtách zákona č. 20/1955 Sb. valně na váhu a plně vyváží nejistotu o účinnosti či neúčinnosti dané výpovědi, pokud by nerozhodl krajský národní výbor o rozhodnutí okresního národního výboru – odboru pracovních sil.

Odvolací soud však shledal nesprávnost prisouzení mzdových nároků žalobkyně. Žalobkyni přísluší náhrada za dobu od 14. dubna 1958 do 6. září 1958. Žalobkyni má být nahrazen předpokládaný výdělek, který jí ušel. Za předpokládaný náhradní výdělek se považuje průměr výdělku, jak jej pracovník dociloval v době před rozvázáním pracovního poměru, tedy výdělek, jak jej docilovala žalobkyně v době od 1. července 1957 do 31. prosince 1957. Podle názoru odvolacího soudu předpokládaný výdělek určuje se podle toho, jak zaměstnanec pracoval, kolik vydělával. Proto do výpočtu předpokládaného výdělku musí si dát zaměstnanec započíst všechny neodůvodněné absence v zaměstnání. Stejných zásad užívá zákon o sociálním zabezpečení i zákon o nemocenském pojištění při výpočtu průměru výdělků rozhodných pro vypočtení dávek důchodových či nemocenského. V době 6 měsíců před 14. dubnem 1958 vydělala navrhovatelka podle výkazu žalované strany, žalobkyni nepopřehého, 1646,78 Kčs. Od 8. ledna 1958 do 10. února 1958 a od 19. března 1958 do 8. dubna 1958 pobírala nemocenské dávky. Dne 8. dubna nastoupila do zaměstnání. Jinak v lednu až v dubnu nepracovala, ač byla uznána práce schopnou podle posudku LPK z 31. ledna a 16. května 1958. Bylo uznáno, že navrhovatelka je schopna výdělečné činnosti, a to práce vyžadující jen

soustředěné pozornosti bez zvláštního psychického vypětí, s malou tělesnou námahou, v kolektivu, jako vhodné bylo navrženo loupání brambor, pomocná síla v kuchyni bez zvedání těžkých břemen, uklízečka v buffetu apod. Byla tedy žalobkyně schopna práce uklízečky, pomocné síly v kuchyni, kteréžto práce na ní po 8. lednu 1958 požadovala žalovaná strana. K dobám nemoci a pobírání dávek nemocenských se při výpočtu průměrného výdělku žalobkyně nepřihlíží, aby její průměr nebyl nepříznivě zkreslen. Průměr jejího výdělku za posledních 6 měsíců před 14. dubnem 1958 činí tedy podle výše uvedených zásad 366 Kčs. Přísluší tedy žalobkyni náhrada od 14. dubna 1958 do 6. září 1958 ve výši 1708 Kčs. V tom rozsahu bylo odvolání vyhověno.